

Druhá kapitola

KVAPKY KRVI

Pekárenská ulica 2 ležala na východnom brehu rieky, ktorá delila Riečany na dve časti. Nemali to domov ďaleko, ale kráčať pešo bolo aj tak únavné a zabralo im to viac času.

Oliver si musel nieť poskrúcané predné koleso a za sebou vliekol bicykel. Keď dorazili domov, slnko už zapadalo. Tiril otvorila bráničku do záhrady.

„Potrebujem nové koleso,“ povzdychol si Oliver a oprel bicykel o stenu.

„Potrebuješ náplaste,“ poznamenala Tiril a zamierila do suterénu.

Vybrala zo skrinky škatuľku prvej pomoci.

Oliver si sadol na pohovku.

„Som si istý, že je protizákonné kopať také jamy,“ povedal. „Ak zistíme, kto to spravil, prinútime ho, aby mi zaplatil za nové koleso.“

Tiril sa naňho pozrela.

„Čo myslíš – máme ďalší prípad?“ spýtala sa.

Usmial sa na ňu a prikývol.

Možno to bol malý prípad, ale bol to prípad pre Detektívnu kanceláriu č. 2.

Nikdy sa im nepodarilo vymyslieť pre ich detektívnu kanceláriu poriadne meno, na dom zavesili len ceduľku, na ktorej bolo napísané Detektívna kancelária. Vedľa ceduľky viselo číslo ich domu a strýko Fred utrúsil, keď raz prišiel na návštevu: „Detektíva kancelária č. 2, to je dobré meno.“ Zdalo sa mu, že je výnimočne trefné, keďže prvú detektívnu kanceláriu v meste si otvoril on – keď prestal pracovať na polícii.

Ich kancelária sídlila v pivnici domu Oliverových rodičov na Pekárenskej ulici 2B. Obaja mali svoj písací stôl, skriňu na spisy, malú chladničku, dve pohovky a veľkú bielu tabuľu, na ktorú si zapisovali informácie o prípadoch.

Tiril si kľakla k Oliverovi a otvorila škatuľku prvej pomoci. Na kolenách mal väčšiu ranu ako na rukách. Krv mu stiekla po členku a kvapkala na podlahu.

„Minuli sa nám náplaste,“ zistila Tiril.

„Zájdem však hore a nejaké donesiem. Zatiaľ si môžeš vyčistiť ranu.“

Tiril bývala na Pekárenskej ulici 2A. Ich domy susedili a mali spoločnú záhradu. O dve minúty už bola naspäť.

Oliver odkrивkal k svojmu písaciemu stolu.

„Myslíš, že to spravil Muž v čiernom?“ spýtal sa. „Že to on vykopal tie jamy?“

„Muž v čiernom je veľmi výstižné meno,“ odvetila Tiril. „Neviem, ale čosi na ňom ma vystrašilo. Ten chodník, po ktorom odbehol, vedie predsa iba k Návršiu. Myslíš, že šiel tam?“

„K Návršiu?“ začudoval sa Oliver a zapol počítač. „Ved' tam nikto nebýva, či áno?“